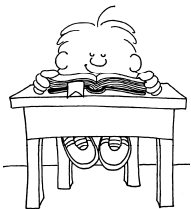

VÁNOČNÍ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY

Milí přátelé, farníci, čtenáři našeho farního Zpravodaje!

Na obálce našeho letošního Vánočního farního zpravodaje je Svatá Rodina: Maria, Josef a Ježíš. Rodina je místem lásky a už v období před Vánocemi se při bohoslužbách modlíme za to, aby se o letošním adventu a Vánocích obnovily a upevnily naše rodiny v lásce. Rodina je pro život člověka moc důležitá: od narození až do smrti. Když rodina přestane fungovat, není to pro žádného člověka dobré. Rodina je taky místem výchovy dětí. Proto také najdete ve Zpravodaji zamyšlení našeho mediálně známého spolubratra P. Zbigniewa Czendlika o výchově. Dále najdete informace o několika prožitých akcích a pozvánky na to co je před námi. Přejeme vám příjemné a inspirativní chvíle při četbě Zpravodaje a požehnané Vánoce.

o. Nik

- 24. 12. bude možné si před farou v Jeníkově zapálit betlémské světlo
- V pátek 30. 12. ve 14 hod bude vánoční mše svatá v kostele v Jeníkově a po mši svatě bude setkání u betléma, kde si společně zazpíváme koledy. Pak bude setkání nad Písmem svatým na faře.
- Zveme všechny, kteří buď nechtějí poslední den v roce trávit sami, nebo chtějí být v jiné než obvyklé společnosti, ke společnému prožití večera až do půlnoci. Nevadí, že se neznáme. Společně přivítáme Nový rok. Občerstvení bude, ale je vítáno i vlastní. Fara bude otevřená od 19 hod. Na všechny se těší slečny katechetky.
- Po Novém roce začnou farnost obcházet tři králové

Nepoznali ho

V jednom rozhovoru s osobním strážcem zesnulé anglické královny dotyčný vzpomíná, jak jednou na procházce s královnou potkali americké turisty. Ti panovnici nepoznali a vyptávali se dvojice, jestli náhodou někde neviděla anglickou královnu. Prý se v těchto oblastech občas pohybuje. Na to královna pohotově řekla: „Tady Dick ji vidá pravidelně.“ Turisté z toho byli nadšení a hned se s ním chtěli vyfotit. A než stihl ochránce zareagovat, dali královně do ruky fotoaparát, aby jim s Dickem udělala fotografii.

Jsou před námi vánoce. Setkání s Králem nebe a země, celého světa. Ale protože přišel na zemi jako dítě, mnozí ho nepoznali. Nepoznali Krále Izraele, na kterého čekal vyvolený národ tisíce let. Nepoznáváme ho ani my, i když je nám blízko. Lidé hledají štěstí, pokoj, radost a nevědí, že ho mají na dosah ruky. Stačí otevřít své srdce Kristu. Jenže my jsme často jako ti turisté, kteří nepoznali královnu. Hledáme všude možné kolem sebe, místo bychom se zaměřili na své srdce. Podobáme se člověku, který má chuť na šťavnaté jablko. Někdo mu nabídne: „Vyber si, chceš jablko nebo klíček od zahrady, ve které jsou stovky jabloní?“ Krátkozraký člověk sáhne po jablku, prozíravý po klíči. Tím klíčem je Ježíš. A náš vztah s ním otevírá cestu k zahradě hojnosti, štěstí a věčného života.

O Vánocích lidé bývají často vnímavější a otevřenější. Zkusme letos otevřít své srdce příchodu Pána Ježíše. Neříkám, že se tím zbavíme všech těžkostí a starostí, které nás tíží. Ale s Kristem budeme mít mnohem větší sílu to vše nést. Zkusme ho pozvat do svého života třeba krátkou modlitbou: „Pane Ježíši, otevírám Ti své srdce a prosím přijď a učiň si v něm svůj příbytek.“

o. Nik

Co ještě musí přijít? aneb Obrat'te se k Pánu!

Po té, co v roce 2001 narazily do budov obchodního centra v New Yorku letadla, a kdy se tak říkajíc zachvěly jistoty nejen Američanů, nastal zvláštní úkaz. V New Yorku se hned dvojnásobně zvýšil počet návštěvníků bohoslužeb a modlitebních setkání v kostelích a modlitebnách. Tento jev však trval jen zhruba asi půl roku, pak opět počet poklesl a to dokonce pod původní hodnotu. Odpadli nejen ti, kterým katastrofa napověděla, že je třeba se obrátit k Pánu Bohu, ale spolu s nimi i někteří další.

Není to nic nového, už staré úsloví říká: „teče mu do bot, tak běží ke křížku,“ když nebezpečí pomine, člověk zase na Pána Boha zapomene. Byli jsme zvyklí na svůj standard, dokonce blahobyt, ale pak přišel koronavirus a teď dokonce i válka na Ukrajině s hrozbou rozšíření válečného konfliktu i dál, se všemi následky, které dopadají i na nás. A tak jsem asi nebyl jediný, kdo čekal, že by se lidé mohli začít víc obracet k Pánu Bohu, ale nezdá se mi, že by tomu tak zde bylo. Ano občas zachytím nějakou zprávu z Ukrajiny, že se lidé scházejí a modlí v kostelích více než dřív, ale u nás takovéto tendence nevnímám. Člověku se v této souvislosti vybavuje text poslední knihy Bible Janovy apokalypsy: „Dolehlo na ně soužení, a přece se neobrátili.“ (srov. Zj 16,9) Člověka napadá, co vše se ještě musí stát, aby lidem došlo, že v takovýchto situacích je jediným správným řešením obracet se k Pánu Bohu, tak jako obyvatelé Ninive: po Jonášově kázání nastoupili cestu pokání a znovu si tím vyprosili Boží požehnání. Co vy na to? Není právě teď čas více se obracet k Pánu Bohu a prosit o jeho řešení?

P. Marek Dunda

Diecézní setkání mládeže v Litoměřicích

Na diecézním setkání mládeže mě velmi potěšil sobotní den. Hlavní program byl v kině Máj. Na pódiu zpívala talentovaná děvčata a podařilo se jim navodit dobrou atmosféru. Sobotní dopoledne v kině moderovali starší kluci. Na úvod promluvil biskup Jan, bylo to poučné. Následovala moderovaná diskuse. Na pódiu byli pozváni čtyři hosté, jednalo se o odborníka v oblasti financí, vojenského lékaře, ředitelku školy a kněze. Diskuse se věnovala aktuálním tématům současnosti - válce na Ukrajině, pandemii koronaviru a jejich vlivu na dnešní dobu.

Po programu v kině Máj jsme se shromáždili před kinem do liturgického průvodu a slavnostně putovali do kostela Všetech svatých na mši svatou. Odpoledne jsme mohli debatovat s hosty z dopolední diskuse v menších skupinkách. Také byla možnost si namalovat plátěnou tašku nebo vyrobit růženec. Z diecézního setkání mládeže mě ještě povzbudilo páteční divadlo

jednoho herce Jana Horáka „František blázen“. Velmi strhující, vtipné a zahráno se stepováním.

Na celém setkání oceňuji příjemnou atmosféru, vnímala jsem otevřenost ostatních seznámit se s někým dalším a to nejen u mládeže, ale také u dospělých, řeholních sester, kněží, pracovníků biskupství. Moc milá byla možnost večerní kavárny, ve kterou se proměnila naše jídelna. Velké díky patří organizátorům.

Lucka

Zbigniew Czendlik o výchově dětí

„Udělat si dítě“

Ano, výchova je skutečně důležitá. I tady vidím dost problémů. Myslím, že všechno začíná už tím, jak lidé uvažují o počtu svých dětí. Nedávno jsem zaslechl útržek rozhovoru dvou žen a úplně mě zamrazilo. Jedna povídá té druhé: „Víš, Jana je teď strašně šťastná, protože Honza jí konečně udělal dítě.“ A ta druhá na to: „Ježíš, to je dobře! Vždyť si ho měli pořídit už dávno!“ Zůstal jsem jako opařený. Co je tohle za řeči?

Já vím, že je to běžné, ale je to normální? Copak děti si děláme? Dělat si můžeš problémy nebo nepořádek nebo svačinu do práce. Děti přece plodíme a jsou nám darem od Boha. Potomky si nepořizujeme jako hypotéku nebo novu sedačku. A jaképak „udělej mi dítě“? Snad by mělo být jich obou? Tady bychom měli začít se změnou svého vnímání.

„Jedináček“

Možná si někdo řekne, že zrovna já nemám do toho co mluvit, ale mám pocit, že mnoho mladých lidí dnes po dětech vůbec netouží. Vnímají je jako nějaké břemeno. Velice zvažují, zda dítě vůbec zplodí, a pokud ano, tak maximálně jedno. Jako důvod takových postojů se často uvádí materiální nejistota. Jenže když se podíváš na nedávnou historii, pak takové argumenty neobstojí. Dříve všichni měli kopy dětí, a čím chudší rodina, tím více potomků. Říkávalo se: „Jedno dítě za maminku, druhé za tatínka a třetí za vlast.“

Navíc jedináčci to mají v životě složitější. Hlavně pokud jde o mezilidské vztahy. Máš-li sourozence, naučíš se naprosto přirozenou cestou brát ohledy na druhé. Musíš se umět přizpůsobit zájmům kolektivu a nehledět jen sám na sebe, umět se rozdělit o spoustu věcí, ale také se naučit ty svoje chránit. A to už vůbec nemluvím o tom, jaké břemeno má pak takové dítě v podobě péče o své předky. A že jich je: maminka, tatínek, možná ještě dvě babičky a dva dědečci. To má zodpovědnost za stáří šesti lidí. Není to neúnosné? Musí dospět v super zodpovědného a schopného jedince, aby něco takového zvládl. Myslím, že tohle nemůže normálně fungovat.

Já, já, já, jenom já ...

„Naše dítě – náš bůh“

Další chybou současnosti je, že si z vlastních potomků děláme bohy. Jako bychom je uctívali. Pozoruji to v mnoha rodinách, kde mají malé děti. Jsou tam většinou pro všechny středem vesmíru a veškeré pozornosti. Všichni je bezmezně zbožňují, což jim rozhodně nesvědčí.

Logicky totiž získají dojem, že se svět točí jen kolem nich. Že jejich potřeby a zájmy jsou absolutní priorita a všichni ostatní jsou méně důležití. A co z nich pod vlivem takové výchovy vyroste? Větší či menší sobci a egocentricki. Lidé bezohlední k druhým. Samozřejmě to naruší jejich vztahy v dospělosti. Copak bys chtěla manžela, který by byl takto vychováván? Nebo šéfa? Mohl by být takový člověk tvým nejlepším přítelem?

Přiznávám, že mi někdy ty přehnané citové výlevy dost vadí. Protože to dětem ve výsledku spíš škodí. V rodině bychom se měli zbožňovat všichni navzájem, každému by se mělo dostat stejné pozornosti, zájmu a lásky. Důležité je udržovat rovnováhu a pracovat na vyvážených rodinných vztazích.

„Základem je harmonický rodičovský pár“

Neříkám, že bychom měli své děti milovat méně. Jde mi jen o to, abychom z nich nedělali modly. Často pozoruji, že se rodiče příliš soustředí na výchovu dětí a péči o ně. Investují do nich veškerý čas, pozornost a naděje. V neposlední řadě je nezdravě materiálně zahrnují. Sami se tak v očích svých potomků staví do role těch méně důležitých, což je chyba. Taková nerovnováha nemůže přinést nic dobrého. Kolikrát to celou rodinu velice brzy zdevastuje.

Viděl jsem to mnohokrát. Všechno začne tím, že se dva lidé zamilují, a když jde všechno dobře, tak se i vezmou. Pak přijde dítě a někdy i druhé a třetí, čímž se celá situace velice promění. Rodiče přeměrují všechnu pozornost na děti. Zejména maminky. Ztratí zájem nejen o svého partnera, ale i sami o sebe. A velice často k sobě načnou děti nezdravě připoutávat. Přitom tím klíčovým pro celý život je náš vztah s partnerem. Ten je třeba budovat a pečovat o něj. Děti vychovám a ony si pak budou žít vlastní život. Ale jako partneři tu jeden pro druhého zůstáváme.

Chceme-li dobře vychovat své děti, vytvořme především kvalitní a láskyplný rodičovský pár. To totiž ke zdravému rozvoji našich potomků úplně postačí. Vyrostou-li v rodinné harmonii a lásce.

Základem všeho je dobrý tatínek a maminka, kteří se milují, respektují se a jsou si navzájem oporou. Na tom stojí a padá správná výchova. Umíme-li svým dětem poskytnout toto, nemusíme pak složitě řešit to ostatní.

Není třeba donekonečna bědovat, jak to naše dítě dopadne, když nosí samé pětky nebo má takovou smůlu na kamarády. Nebo se zabývat tím, zda vyniká více ve zpěvu či v hokeji. A jestli si na něj náhodou nezasedl třídní učitel. Můžeme přečíst kamion knížek o správné výchově, ale pokud nefunguje vztah mezi rodiči, budou to mít naše děti v životě o moc těžší. V mnoha ohledech je to poznamená a nebudou pro život dobře vybaveny.

A ještě jedna důležitá věc, která souvisí s dnešním přehnaným individualismem. Už miminka mají vlastní pokojíčky, kde spí ve vlastních postýlkách a spoustu času stráví v kočárcích. Nemají dostatek fyzického kontaktu se svými blízkými. Potom se nedivme, že se tak málo lidí vodí za ruce a muži chodí zpravidla několik kroků před svou ženou.

Naděje a svoboda ve výchově

Výchova je každopádně náročný úkol. On je to totiž ten pověstný začarovaný kruh. Rodiče by měli děti vychovávat, ale často toho nejsou schopni, protože sami vychováni nejsou. Takže si říkám, jestli bychom nejdřív neměli vychovávat sami sebe. Děti už to pak od nás všechno nějak pochyťtí. Mně se to samozřejmě dobře mluví, ale popravdě si nejsem vůbec jist, že bych byl dobrý rodič a uměl své děti správně vést.

Většina rodičů dnes moc tlačí na pilu a nenechává potomkům skoro žádný prostor. Je to podobné, jako když chytneš kanárka: musíš ho v dlaních držet opatrně. Když ho sevřeš moc pevně, mohla bys ho samou láskou umačkat. Často to vidím v kostele a týká se to i víry. Občas si mi některý farník posteskuje, že jeho dospívající dítě odpadá od církve a od Boha. Někteří lidé se tím velice trápí. Říkám jim, nezoufejte a nechte taky nějaký prostor pro Pána Boha. Dejte mu možnost, aby na dítě sám působil.

Nechte svým potomkům alespoň trochu té svobody. Není třeba je pořád do něčeho tlačit a nutit. Stále jim předkládat nějaké své vzory a ukazovat jim ty správné cesty. Ordinovat jim štěstí podle vlastních představ. Proč své dítě nutíme, aby za každou cenu chodilo do kostela, na fotbalové tréninky, na piano, na hodinu francouzštiny a já nevím kam ještě?

V podstatě je znásilňujeme. I když se jedná „jen“ o duchovní a morální násilí, zanechá to na nich následky do konce života. Fyzické násilí spravedlivě zavrhneme a odsuzujeme, ale tohle je podobně zničující. Jak to, že si to neuvědomujeme a nikoho to nepohoršuje? Takový styl výchovy považujeme za normální, a je to bohužel většinový přístup. Navíc teď nemluvím jen o rodičích, ale i o prarodičích. Někdy mám dokonce pocit, že se babičky a dědečci snaží na vnoučatech napravit to, co pokazili u svých dětí. Takže ve finále kazí i ta vnoučata.

Smutné důsledky naší „výchovy“

Řekl bych, že pro své milované děti děláme, co jim na očích vidíme, a přitom se jim do těch očí ani nepodíváme. Snášíme jim modré z nebe, ale jen ten kousek, který se líbí nám. Zajímá nás vůbec, co vlastně chtějí? A co je výsledek takového přístupu? Dříve nebo později dojde náš potomek k závěru, že se nebude vůbec namáhat. Vždyť všechno, co k životu potřebuje, mu naservírujeme až pod nos. A proč se nějak angažovat, když jeho názor stejně nikoho nezajímá? Když se od něj žádná aktivita v podstatě neočekává?

Výsledkem je úplná pasivita a lenost. Rozčilujeme se, že naše dítě nic nezajímá, že ho nic nebaví a že nic nedělá. Že má všechno na salámu a všechno je mu buřt. A taky bědujeme nad tím, že nemá vůbec žádnou vlastní zodpovědnost. Málokoho napadne, že je to jen výsledek našeho chybného přístupu k výchově.

Ukázkový příklad jsem zažil několikrát. To přijde maminka na faru domlouvát svatbu svému synovi! Být tím mužem, hanba by mě fackovala. A na místě jeho novomanželky si takový sňatek ještě dobře rozmyslím.

Ale jsou i smutnější situace. Nedávno za mnou přišla jedna maminka a bylo na ní vidět, jak je ztrhaná a zničená. Prosila mě o peníze pro svou zadluženou dceru. Když mi popisovala celou situaci, uvědomil jsem si, že jen sklízí, co zasela. Bylo mi jí líto, takže jsem jí to neřekl do očí. Nechtěl jsem ji dorazit. Prostě své milované holčičce tak dlouho jen dávala a dávala, až ji naučila jen brát a brát. A ta se jí nakonec odvděčila tím, že z ní udělala doslova žebráka.

Manuální práce

A ještě k tomu vnučování vlastní vůle. To, že naše děti nevědí, co chtějí, je výsledek naší výchovy. Nedávno jsem se dozvěděl, že většina školáků chce v dospělosti dělat práci na počítači. V dnešní době je to pochopitelné, jenže když se jich nakonec zeptáš, co konkrétně by si představovali, už nejsou schopni odpovědět.

Na druhou stranu přesně vědí, že nechtějí pracovat manuálně. Hlavně nebudou dělat zedníka. Protože ten pracuje venku a v zimě. Jedna moje známá pedagožka mi popisovala, jak učila kluka v šesté třídě držet lopatu. Musela mu to všechno vysvětlit a pak mu ukázat, jak tou lopatou písek nabrat a jak ho z té lopaty pěkně vysypat do kolečka.

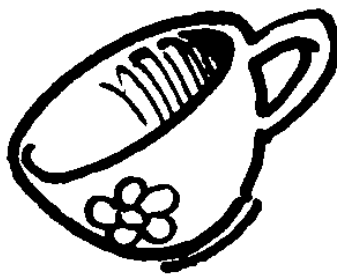
Teď musím říct, co jsem zažila včera ráno v parku. Jel kolem na kole Tomáš Sedláček a vezl malého kluka. Když mě míjeli, zaslechla jsem útržek jejich rozhovoru. Tomáš právě říkal: „...jó, zedník! Tak to je velice důležitá funkce!“ Byla jsem mu vděčná, že to tomu dítěti říká, a modlila se za víc tak moudrých dospělých.

To je krásné a velice důležité. Málo si uvědomujeme, jak velkým vzorem jsme pro své děti a že naše názory jsou pro jejich vývoj určující. Že nám důvěřují a každé naše slovo je pro ně svaté. Budou si vážit toho, čeho si vážíme my. Stejně jako budou pohrdat tím, čím pohrdáme.

Já si manuální práce vážím a myslím, že člověka šlechtí. Když nic jiného, tak alespoň naše tělo. A to dnešní děti taky potřebují. Chybí jim pohyb a čerstvý vzduch. A trocha toho deště a zimy jim taky jenom prospěje. Pořád své potomky chráníme, aby je náhodou někde neofouklo, ale spíš by potřebovali trochu ošlehat větrem a zbičovat pořádnou bouřkou. Protože takhle z nich vychováváme jen zhýčkané a neodolné domácí mazlíčky.

Farní kavárna

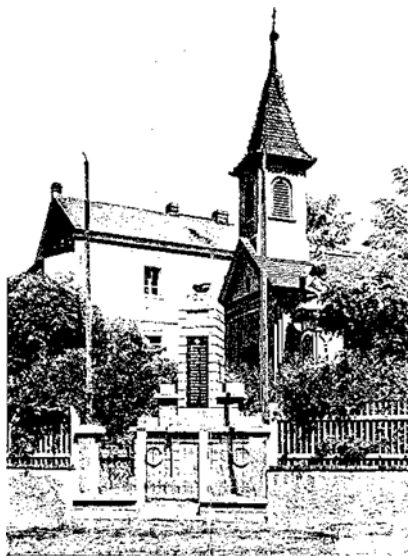
Srdečně zveme dospělé a rodiče do farní kavárny. Jedná se o neformální setkání, které má za cíl seznámení s druhými, odpočinek od běžných starostí, popovídání si a další. Nabízíme kávu, čaj, limonádu a drobné občerstvení (vlastní výrobky jsou vítány). ☺ Kavárna je otevřena od 17 hodin na faře v Jeníkově zpravidla každých 14 dní. Termíny kavárny v novém roce budou vyvěšeny na nástěnce před farou nebo na facebookovém účtu Fara Jeníkov.

Přijďte zejména vy, kteří se cítíte sami nebo na chvíli potřebujete změnit prostředí. Vůbec nevádí, že se ještě neznáme ☺

Zbořená kaple ve Všechlapech

Během tradičního každoročního misijního soluňáckého týdne v Jeníkově probíhá mnoho nejrůznějších aktivit. Jednou z nich v letošním roce bylo pátrání mezi pamětníky, co kdo ví o zmizelé kapli. Žijeme totiž v době, kdy je dobré, zajímat se i o minulost, poučit se z ní, objevit v ní pozapomenuté a připomenout zajímavosti současníkům a tak napomoci, aby vše nenávratně nezapadlo do zapomnění.

V centru obce Všechlapy v blízkosti pomníku padlých, tam, kde je dnes jen volné prostranství s mladými lípami, stávala kaple. Její stáří neznáme, ale v mapě byla zakreslena již v roce 1842.

Soluňákům se podařilo zjistit, že už někdy brzy po druhé světové válce přestala být pravidelně užívána, začala chátrat a v dubnu 1989 byla zbořena. Existuje i několik fotek, které mohou napovědět, jak byla ve svém rozkvětu pěkná a že nešlo jen o nějakou malou kapličku. V této kapli se lidé pravidelně scházivali k modlitbě a byla vnímána jako posvátné a jedinečné místo obce Všechlapy a to i v době, kdy už se v kapli lidé aktivně nescházeli. Přestože kaple dnes už nestojí, zůstává na tom místě zvláštní duchovní síla spojená s posvátným prostorem...

Děkujeme všem, kteří našim mladým „výzkumníkům“ pomohli zjistit nemálo zajímavých informací. Stále však zůstává plno nezodpovězených otázek spojených s touto kaplí a její minulostí. A tak se obracím s prosbou na naše čtenáře, aby

pomohli rozplést záhady kolem její minulosti.

A co se nám tedy ještě nepodařilo vypátrat? Například komu byla kaple zasvěcena? Co předcházelo a jaké byly okolnosti kolem bourání? K čemu kaple sloužila v "plném provozu"? Jaké bylo její vybavení a zda se ještě něco z tohoto vybavení nezachovalo. Co kdo v kapli prožil? Jaké další skutečnosti o kapli víte? Případně koho a kde se na co ještě zeptat.

Za každou informaci budeme rádi. Své postřehy nám můžete napsat na e-mailovou adresu marek@fatym.com nebo zavolat přímo našemu spolupracovníkovi Karlovi Žákovi, který informace o všechlapské kapli sumarizuje – jeho číslo je 777018087.

Díky všem, kteří napomohou.

P. Marek Dunda

Mikuláš

Tento rok přišel svatý Mikuláš opět navštívit vesnice Jeníkov, Lahošť, Oldřichov a Hudcov. Ačkoli se svým andělským doprovodem připutoval již v neděli, tedy o den dříve, než je obvyklé, přesto na něj čekaly děti a dokonce i rodiče, dokonce šel svatý Mikuláš i andělé některé děti navštívit až domů. Svatý Mikuláš z města Myra (území dnešního Turecka) měl s sebou letos dva krásné anděly, které všem dětem za modlitbu, písničku nebo básničku (některým i za tu odvahu přijít) nadělily sladký balíček. Ti, kteří dorazili do Jeníkova a čekali v kostele osvětleném pouze svíčkami na sv. Mikuláše a anděly, se pak šli ohřát na faru, chvíli posedět a vypít si teplý čaj

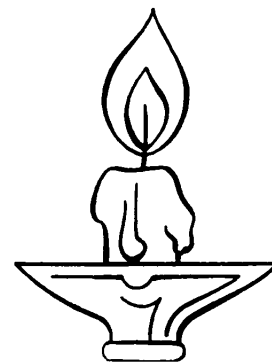
Podzimní prázdniny – prožito ve Štítarech

Přišel po roce podzim a děti z Jeníkova a okolí se vydaly na tři dny do Štítar u Znojma. Děti jelo deset a vesměs se jednalo o adepty na svátost křtu. Pobyt byl zaměřen právě na křest a na dušičky, které jsme si v následujících dnech měli připomínat. O pobytu vypráví účastnice Sára a Terežka:

„Když jsme jeli o podzimních prázdninách se sestrou a s kamarádkou a dalšími na Moravu do Štítar, tak tento výlet nezačal ideálně, přes obrovskou mlhu jsme museli jet autem a cesta se nám zdála nekonečná. Ale jak jsme dojeli do Štítar, vše se změnilo, změnilo se počasí a nálada byla hned veselejší.

První den jsme rozdávali dušičkové zpravodaje. Než jsme obešli celé Štítary s pozvánkami na dušičky, tak už byl skoro konec dne. Druhý den jsme vyráběli lampiony, to se nám velice líbilo, každá jsme projevila kreativitu, a také jsme barvili kamínky, každá z nás si tam nakreslila svůj motiv.

Poslední den jsme k večeru odešli na hřbitov s lampiony a kamínky, co jsme vyráběli, před bránou hřbitova jsme se každá po jedné šla pomodlit k hrobu jednoho zesnulého obyvatele ze Štítar. Moc se nám to líbilo. Lampiony moc nádherně svítily, bylo to takový magický a sváteční zážitek. Ráno v neděli jsme se připravovali na cestu domů a šli na mši svatou. Každý den se s námi sešel otec Marek, který nám o něčem zajímavém povyprávěl, také jsme chodili do kostela a večer měli modlitbu se svíčkou.“

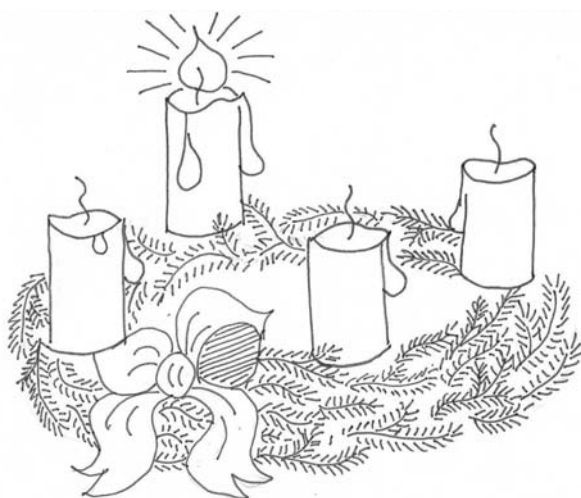

Sára + Terežka

Potáborové setkání dětí a vedoucích

Jednu podzimní sobotu proběhlo potáborové setkání dětí a vedoucích z tábora A. Za dětmi dorazili táboroví vedoucí až z Brna, aby společně prožili odpoledne. Kromě hraní her, které nesměly chybět, jsme si prohlédli „památky“ v Jeníkově (hřbitov a místní domy) ☺. Poté jsme se usadili k občerstvení a promítali si fotky, abychom zavzpomínali na prožitý tábor.

E.

Vyrábění adventních věnců na jeníkovské faře

V sobotu (den před 1. adventní nedělí) jsme se pustili společně do vyrábění adventních věnců. Avšak krásné nebyly pouze věnce, ale i svícný, kterých vzniklo opravdu velké množství z různých dekoračních předmětů. Myslím, že všichni si vyráběcí večer opravdu užili, stihli udělat mnoho originálních výrobků, občerstvit se buchtami a dokonce jsme si stihli i zahrát karty :-)

Eli

Prázdniny s Noemem

V týdnu od 9. do 16. července se konal ve Štítarech tábor pro děti z Jeníkova a okolí s názvem A co zvířata?. Týdnem děti provázel starý Noe, se kterým děti zažívaly různá dobrodružství. Život Noeho děti poznávaly při scénkách, které jim připravili vedoucí. Během tábora účastníci rozlišovali dobré skutky od zlých, pomocí úkolů pomáhali shánět materiál na stavbu archy, foukáním závodili v rychlosti papírových lodiček a vytvářeli bláznivé fotografie. Nechyběl ani táborák, stezka odvahy, kterou zvládli pouze tři stateční a výlet s koupáním. Na závěr děti s Noemem objevili znamení smlouvy mezi Bohem a lidmi - duhu.

Irča

Najdi dvě stejné holubičky.

Na nic nezapomeň!

Když jsem jednoho listopadového večera vyjel na kole na mši, již po pár metrech jsem zjistil, že nemám rukavice. V tom jsem si uvědomil: vyjel jsi nepřipraven, něco ti schází. Protože to bylo v době, kdy se chýlil závěr církevního roku, v němž se čtou texty z knihy Zjevení apoštola Jana o posledním času člověka a Božím soudu, začalo se mi honit hlavou to, o čem dál píšu.

V životě víme, co bychom měli dělat a co zase ne. Co nám škodí a ubližuje a co nám prospívá a přece jednáme jak nerozumní. Usilujeme o věci pozemské a zapomínáme se připravit na život věčný. Neměli bychom opomíjet ani tuto přípravu, abychom, až se setkáme na věčnosti s naším

Pánem, mu měli co nabídnout. On nám na to dal celý život a není nic důležitějšího než toto, neboť život pozemský skončí, ale život věčný už podle názvu bude trvalý. Pokud si po předstoupení před Boha uvědomíme, že jsme na něco zapomněli, bude už pozdě a bude nás to hodně mrzet. Naše příprava by měla být proto pečlivá a měla by začít už nyní v adventu, kdy se připravujeme na slavnost Narození Krista. Když jsme byli malí, maminka nám říkala: „Nezapomeň si čepici, rukavice a pořádně se obleč, venku je zima“. Čím více jsme rostli, tím nám to říkala méně. Říkali jsme jí: „Já vím mami“. A později se ještě přidalo: „Neříkej mi, co mám dělat, já vím“.

Ten, kdo často cestuje (což asi nejvíc bývají studenti), tak ví, jak je důležité si doma nic nezapomenout. A ono je to podobné u každého, kdo odchází z domu. Nesmím si nic důležitého zapomenout, jinak nastanou potíže. Nacházíme se v období adventu, kdy se připravujeme na setkání s Ježíškem. Snažíme se každý na to nachystat, připravit, něco nakoupit, ale nezapomeňme, že to není vše. Máme-li prožít hezké vánoce, musíme začít každý u sebe a ne v obchodě, nebo u počítače. Svatý Augustin o tom mluví jasně: „Co ti prospěje, když Kristus kdysi přišel na svět, jestliže nepřišel do tvé duše.“ My jsme ti, kvůli kterým přišel na tuto zemi. Ale my jsme také ti, kteří mu mohou zavřít dveře nejenom svého obydlí ale i svého nitra. Tak jak se to stalo v Betlémě.

Naše přípravy na vánoce bývají materiálně velkolepé, nezapomeňme se na jeho příchod připravit i dobrotou a vlídností svého srdce. Dejme si pozor, abychom na to hlavní nezapomněli, neboť je to zároveň i příprava na naše setkání s ním v nebi. *P. Marek C.*

*Pokojné prožití svátků vánočních,
hojnost Božího požehnání
a ochranu Panny Marie v roce 2023
přejí Vám i Vaším rodinám Vaši kněží
P. Nik, P. Marek, P. Milan,
a jáhen František.*

Vtipy – Vtipy – Vtipy – a zase vtipy

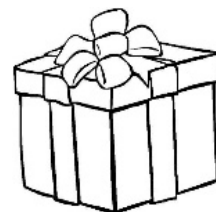
Obžalovaný byl předvolán k soudu o Vánocích. Soudce se ptá předvedeného muže: „Za co jste tady?“
„Za předčasné vánoční nákupy.“
„To přece není žádný přestupek. Jak brzy jste nakupoval?“
„Dvě hodiny před začátkem otvírací doby.“

Chlápek vybírá dárek k Vánocům: „Máte něco levného, užitečného a hezkého?“

„Třeba tady kapesníčky,“ ukazuje ochotně prodavačka, „pro koho to máte?“
„Pro manželku.“

„Tak to bude určitě překvapená.“

„To jo,“ souhlasí ženáč, „ona myslí, že dostane pod stromeček kožich!“

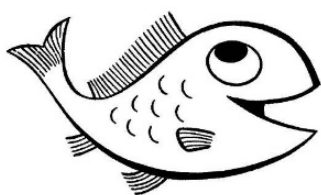
„Pane šéf, můžete mi dát zítra volno?“ ptá se v práci pan Urbánek. „Manželka chce, abych jí pomohl s vánočním úklidem.“

„Z takového důvodu vám přece nebudu dávat volno!“ rezolutně to odmítne ředitel.

„Děkuji,“ oddechne si zaměstnanec. „Věděl jsem, že je na vás spolehnutí.“

Vlčák se dívá na vánočně vyzdobenou jedličku v obýváku a zasněně si povzdechne: „Můj pán je jednoduše nejlepší. Který pes může říct, že má doma záchod, a ještě s elektrickým osvětlením?“

Muž se ptá své manželky: „Co by si přála k Vánocům?“ Ta mu odvětlí: „Nevím“. Uběhne pár dní a oba sedí pod štědrovečerním stromkem a rozbalují dárečky. Žena se pustí do vybalování, když tu na ní z lesklého papíru vypadne špinavý, rezavý, kus plechu. „Co je to?“ nechápe manželka. „Nevím.“ muž na to.

Chlubí se Frantík: „Na Vánoce se těším také proto, že máme ve vaně kapra a já se týden nemusím mýt.“

Maminka se ptá dcery: "Co jsi vybrala na Vánoce Pepovi?"
Dcera odpoví: "Konto."

Vánoční farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v prosinci 2022 v nákladu 1200 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako velikonoční a vyjde, dá-li Bůh, v dubnu 2023. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabuřanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravy kostela je 184058097/0300

Pro vlastní potřebu.

Internet: <http://www.fatym.com>

Neprodejné